ZABRSKI (HINDENBURGSKI) ORĘDOWNIK POWIATOWY.

Wychodzi co czwartek.
Ogłoszenia za wiersz jednołamowy albo jego miejsce 50 fenigów, przyjmuje się do środy południa.

Nr. 16. Zabrze (Hindenburg O.-S.), dnia 4 maja 1922.

Starosta krajowy.
Nr. VII a. 429. XI.

Wrocław II, dnia 28 marca 1922.
Krajowy dom.

Wspólny 59 prowincjalny Sejm krajowy prowincyj Dolnośląskiej i Górnośląskiej uchwalił na swoim posiedzeniu 7 kwietnia 1922 ze skutkiem od 1 lipca 1920 r., że posiedzicielom jednokopytnych, które w skutek przenośnej niedokrwistości (Anämie) padły albo w skutek stwierdzonego albo domniemanego zachorowania na tą zarazę za przyzwoleniem krajowego Starosty zabite zostały, zapomogi aż do wysokości $^4/_5$ powszechnej wartości zwierzęcia, którą przez jednego albo kilku biegłych przez Starostę krajowego zamianowanych ocenić należy, udzielone być mogą.

Wykonywając tą uchwałę wypłacił Związek prowincjalny Śląska już we wielkiej liczbie zapomogi właścicielom zwierząt za straty koni wskutek przenośnej niedokrwistości.

Wskutek nadzwyczajnego pieniężnego obarczenia **ogołu** posiedzicieli koni prowincji, na **który** te koszta razem z innymi wydatkami ustawowymi jako wynagrodzenia w razie zarazy na bydło równo podzielone będą, wykazała się konieczność ustalenia zakresu do którego udzielenie zopomogi nastąpić może. Ten zakres ma zastósowany być do jednokopytnych, które na przenośną niedokrwistość **padły** albo ku zapobierzeniu zdechnięcia w skutek zarazy zabite być musiały, gdyż przypuszczać trzeba, że właściciel zwierzęcia zobowiązany jest według powszechnej reguły gospodarczej, nadzwyczaj cenne zwierzęta prywatnie zabezpieczyć dać. Te przypadki, w których wskutek stwierdzonego zachorowania

Zabrzer (Hindenburger) Kreisblatt.

Dieses Blatt erscheint jeden Donnerstag. — Einrückungsgebühren für die einmal gespaltene Kleinzeile oder deren Raum 50 Pfg. Annahme von Anzeigen bis Mittwoch mittag.

Nr. 16. Zabrze (Hindenburg O.-S.), den 4. Mai 1922.

Der Landeshauptmann.
Nr. VII a 429 XI.

Breslau II, den 28. März 1922.
Landeshaus.

Der 59. Gemeinsame Provinzial-Landtag der Provinzen Niederschlesien und Oberschlesien hat in seiner Sitzung vom 7. April 1922 mit Wirkung vom 1. Juli 1920 ab beschlossen, daß an Besitzer von Einhufern, die an **übertragbarer Blutarmut (Anämie)** gefallen oder wegen festgestellter oder vermutlicher Erkrankung an dieser Seuche mit Genehmigung des Landeshauptmanns getötet worden sind, Beihilfen bis zur Höhe von $^4/_5$ des gemeinen Wertes der Tiere, der von einem oder mehreren vom Landeshauptmannn zu bestellenden Sachverständigen zu schätzen ist, gewährt werden dürfen.

In Ausführung dieses Beschlusses hat der Provinzialverband von Schlesien bereits in großer Anzahl Beihilfen an Tierbesitzer für Pferdeverluste infolge übertragbarer Blutarmut gezahlt.

Es hat sich nunmehr bei der außerordentlich hohen finanziellen Belastung der Gesamtheit der Pferdebesitzer der Provinz, auf welche diese Kosten zusammen mit den übrigen satzungsmäßigen Aufwendungen für Viehseuchen-Entschädigungen gleichmäßig umgelegt werden, die Notwendigkeit herausgestellt, für die Gewährung der Beihilfen eine Höchstgrenze festzusetzen. Diese Höchstgrenze soll für diejenigen Einhufer Geltung haben, die an übertragbarer Blutarmut **gefallen** oder zur Verhütung des Verendens infolge dieser Seuche notgeschlachtet worden sind, da angenommen werden muß, daß der Tierbesitzer nach allgemeinen Wirtschaftsregeln verpflichtet ist, für **besonders** wertvolle Tiere eine **Privat**-Versicherung einzugehen. Diejenigen Fälle aber, in denen infolge festgestellter Erkrankung an Anämie oder festgestellten Ver-